

Lønnen må ikke være det vigtigste. Min mor var en engageret sygeplejerske.

Niels Jørgen Langkilde – bragt i Kristeligt Dagblad

Min mor var en engageret sygeplejerske. Engageret i sit arbejde og bredt i samfundet i øvrigt. Hun var politisk aktiv, med til at skabe Ældre Sagen, med i sygekasser, fortsættelsessygekasse, kvindekredse, u-landsarbejde og meget andet.

Talte hun om sin løn? Jeg husker det ikke, kun at hun var glad for at tjene egne penge. Det var et kald for hende at hjælpe andre, så godt hun kunne. Jeg arvede en del af hendes bøger om sygepleje og sygeplejersker, og jeg har netop læst beretningen om den legendariske engelske sygeplejerske Florence Nightingale.

Jeg kendte hende kun flygtigt, men at læse om hendes utrolige arbejdsindsats tager fuldstændig pusten fra læseren. En øjenåbner var det også at høre, hvor meget en buket blomster til en enlig ældre og syg betyder i sygeplejen. Kun fire timers søvn og hårdt arbejde med at passe syge, lemlæstede og døende kunne jeg ikke klare – og så midt i en forfærdelig Krimkrig. Hun havde et kald, og hun har givet inspireret mange flere af familiens sygeplejersker og diakonisser. Florence Nightingale var ”damen med lampen” på krigslazarettet, et lys og et forbillede for rigtig mange i den hårde verden.

Når man ser på nutidens sygeplejersker, så findes denne slags stærke støtter stadig. Og hvor er det godt.

Den generelt bedre uddannelse og de stadig færre og kortere hospitalsophold har gjort, at de pårørende må virke som sygeplejersker eller i det mindste som sygehjælpere. Det er godt, men også meget krævende. Det overses ofte, og det honoreres sjældent efter fortjeneste.

Hvor er det trist at se, at en anden type sygeplejerske er ved at tage over. Hun eller han er først og fremmest arbejdstager og fagforeningsmedlem. Hun eller han kan strejke efter og uden om overenskomsten. Hun eller han føler sig ikke værdsat uden en bedre løn. Når lønnen bliver det vigtigste i arbejdet, så er kommercialiseringen fuldendt.

Jeg må tilstå, at hverken min mor, de læger, der reddede mit liv, eller de mange sygeplejersker og sygehjælpere, som passede mig, ville jeg eller nogen anden kunne lønne tilstrækkeligt.

Det samme gælder politibetjenten og fængselsbetjentene. Det betyder ikke, at vi ikke sætter pris på jeres arbejde. Det gør vi helt bestemt. Vi sætter stor pris på det, og vi vil ikke undvære indsatsen.

Vi beder jer strejkende om ikke at tage de svageste som gidsler i denne konflikt. Regionerne har spillet fallit, og regeringen hjælper ikke. De kommer med fire milliarder mursten, hvor det er varme hænder, der er behov for. Vi ved det, og vi beklager det.

Men der er nedsat en lønkommission. Lad den gøre arbejdet færdigt, og lad os så få reguleret lønningerne så rimeligt, som det er muligt. Lad os få fokus på blandt andet flere sygeplejersker og læger. Det er forfærdeligt, at kommunerne nu også blokerer for flere sygeplejersker. Jeg vil dog godt tilstå, at der er en række personer, som vi aldrig kan lønne så højt, som de ønsker i vort sundhedssystem. Fælleskassen kan ikke klare det.

Mit råd til jer, der ønsker de meget højere lønninger: Find en anden, som vil betale det mere i løn, eller byg selv en virksomhed op, som kan bære den løn, som I ønsker at få. Vi vil helst have, at I bliver og hjælper patienterne. Det må være dem, der er i centrum. Patientforeningen kunne ikke finde på at tage gidsler blandt sygeplejerskerne eller deres kære. Vi tror på de gode argumenter, og vi ved af erfaring, at ”ting tager tid”. Giv ikke patienterne mere ventetid. Giv patienterne jeres superprofessionelle hjælp og jeres omsorg. Mange patienter venter og har længe ventet på den med længsel, håb og taknemmelighed.

Niels Jørgen Langkilde er formand for Patientforeningen.